

A nyár: Krisztus iránti szeretetünk próbája

Mindannyiunk Krisztushoz való tartozását próbára teszi és leméri a nyár, a pihenés, a kikapcsolódás ideje. Hiszen amikor bajban vagyunk, mindjárt könyörgünk az Úrhoz, amikor nehéz feladat elé állít, segítségért fohászkodunk, amikor azonban elvezet a békességre és nyugalomra, hajlamosak vagyunk elkényelmesedni és megfélekedezni róla.

A sok szép város, melyet nyári utazásaink során felkerestünk, a Balaton enyhet adó hűs vize, a gyümölcsös teli fák, a békés és örömteli családi együttlét, gyermekeink mosolya, egy papi élet letisztuló, nyugalmas, édességes csöndje, a nagy hársfa árnyékában a breviáriummal – ez a nyári idill nagy kísértést is jelenthet, mert áldásait élvezve képesek vagyunk elfelejteni az Urat.

Pedig az ő szerelme nélkül férges gyümölcs mindaz a szép és jó, amely körülvesz: kívülről épnek és egészségesnek tűnik, de ha beleharapunk, keserűséggel és utálkozással tölt el. Krisztus Urunk a nyár kellős közepén is arra a csodálatos hivatásunkra emlékeztet, amelynek nem szabad elhalványulnia bennünk a tengerparton üdülve vagy a hegyekben kirándulva sem. Azokat pedig, akik még ilyenkor is dolgoznak, vagy akik nem engedhetik meg maguknak az igazi nyaralást, gondos szeretettel vonzza az isteni nyugalom örök kikötője, Krisztus békéje felé.

Amikor tehát egy-egy hétre vagy legalább egy hétvégére a jól végzett munka örömeivel megpihenünk, ne felejtjük el, hogy mindaz a szépség, öröm és béke, amely körülvesz, nem csupán a mi kezünk munkája, hanem mindenekelőtt az Úr mű-

ve. Neki adjunk hálát mindezért és valljuk meg neki szeretetünket.

Ha Istennel való bensőséges kapcsolatunkat ezekben az ajándékba kapott napokban sem engedjük meglazulni, ha igéi szüntelenül ott vannak szemünk előtt és a szívünkbe vésve, ha minden utunkat Istennel járjuk, és az ő jelenléte tölti be minden percünket, ezzel a jelenléttel még a gonosz lelkek hatalmán is erőt tudunk venni.

Szent Pál apostol arról ír, hogy „az Istent szeretőknak minden a javukra válik”. Akinek szíve Istenre figyel, őbelé kapaszkodik, nem csupán eligazodik a kísértések útvesztőiben, de megtapasztalja azt a világmindenség és a történelem mögött sugárzó végtelen szeretetet is, mely egészen más színben tünteti fel e világ minőségeit, és amit esetleg rossznak, értéktelennek, hátrányunkra válónak tekintettünk, beragyogja fényével, és üdvösségünk szolgálatába állítja. S amit eddig talán csapásnak, szükségszerű rossznak éreztünk, az most átváltozik örömmé, békévé, felbecsülhetetlen értékű kincsé testünk és lelkünk javára.

Valójában egyetlen feladatunk van csak: Istenre figyelő szívvel keresni az egy szükségességet, ahogy azt Jézus az Evangéliumban tanítja. S ebben a keresésben nem vehetünk ki szabadságot, nem hagyhatunk fel vele egy pillanatra sem, hiszen olyan kincsről van szó, amiért érdemes mindenünket eladni. Ez a kincs el van rejtve a földi élet szántóföldjében, mindennapjaink, körülményeink, kapcsolataink szövetében, de ha nem szűnünk meg Istenre figyelni, biztosan rábukkanunk.

Balazs atyá

EGYHÁZ A VILÁGBAN

Európáért mondott misét Erdő Péter bíboros június 14-én este a brüsszeli Szent Mihály- és Szent Gudula-székesegyházban a magyar EU-elnökség közelgő befejezése alkalmából. A szentmisét, amelyen részt vett Schmitt Pál köztársasági elnök, közösen mutatta be André-Joseph Léonard érsek, a belga katolikus egyház prímása, Erdő Péter bíboros, prímás, André Dupuy, az Európai Unióhoz akkreditált apostoli nuncius, valamint Jean Kockerols, Belgium képviselője az Európai Unió Püspöki Konferenciáinak Tanácsában (COMECE). Az alábbiakban annak a szentbeszédnek a részleteit olvashatják, melyet Mt 5,43-48 alapján mondott el Erdő Péter bíboros ezen a különleges szentmisén.

Excellenciás Uraim!
Krisztusban Kedves Testvérek!

Ebben a szentmisében Európáért imádkozunk, földrészünk népeiért könyörgünk. Ha pedig imádkozunk, ez azt jelenti, hogy az emberi jólétet nem csupán földi életünk keretei között szemléljük. A mindennapi események története, a saját hétköznapi cselekedeteink története vagy akár az úgynevezett kis dolgok története szélesebb összefüggésben helyezkedik el. Imádkozni annyit jelent, mint Istennel beszélni, ráhatározni gondviselésére, akarata szerint igazítani tetteinket, és mindig, minden helyzetben keresni az ő tervét és szándékát.

Az Európai Unió magyar elnöksége néhány nap múlva véget ér. Ezt a reprezentatív és ugyanakkor fontos szerepet Lengyelország veszi át. Két közép-kelet európai nemzet, két ország Közép-Európa keleti feléből. Van ennek a ténynek valamilyen különleges üzenete? Van valamilyen sajátos tapasztalat, amit ezek a népek megoszthatnak egész Európával?

A mai szentmise evangéliuma Jézus hegyi beszédének egy részlete. A felebaráti

szereletről, sőt az ellenszereletről szól ez a szakasz. „Szeressétek ellenségeiteket, imádkozzatok azokért, akik bántalmaznak és üldöznek titeket” (Mt 5,44). Ebben az összefüggésben Közép- és Kelet-Európa népei, sajátosan pedig az itt élő keresztények olyan tapasztalatokkal rendelkeznek, amelyeket joggal megoszthatnak a Nyugaton élő keresztény testvéreikkel is. Ezeknek a népeknek a története és mindennapi élete annyi igazságtalan helyzetet, annyi kegyetlenséget hordozott, hogy emberi módon gondolkodva nemigen remélhető a teljes igazságosság helyreállítása ezekben a társadalmakban. Még az egész társadalom szintjén is, még az evilági élet szintjén is igaz, hogy a kiengesztelődésre, az élet normalizálására nincs más mód, mint az irgalom.

Isten irgalma adja vissza nekünk a reményt. Az irgalom elve teszi lehetővé a kiengesztelődést a nemzetek között és a társadalmakon belül. Milyen áron lehetünk boldogok? – Ez a kérdés elvezetett bennünket Isten szavához, ahhoz, hogy elmélkedjünk az igazságosságról és az irgalmaságról. Az igazságosságnak szüksége van az irgalomra, hogy konkrét legyen, hogy életet és boldogságot szerezzen. Mindkettőnek szívünk mélyén kell érvényesülnie, hogy azután megjelenjék hatásuk a társadalomban is. Mindkettő a megváltás nagy titkához vezet el minket. Isten igazságossága a minden egyenlőség mértékét felülmúló szeretetben állította helyre a békét az emberiséggel. Krisztus kereszthalála árán szerzett megváltást nekünk. Nincs tehát béke igazságosság nélkül, és nincs igazságosság megbocsátás és irgalom nélkül. Az Európai Unió nagy lehetőség a kiengesztelődésre, a közösség megtalálására a nemzetek és földrészünk minden lakója között. Hogy ezzel a lehetőséggel élhessünk, kérjük a Szentlélek erejét és világosságát, és bízunk az Isteni Irgalmasságban.

Forrás: Magyar Kurír

FATIMA ÜZENETE

Ezen az oldalon hónapról hónapra a fatimai jelenések történetével, utóéletével és ami a számunkra a legfontosabb: nekünk szóló üzenetével foglalkozunk. Ezúttal az első két titokról lesz szó.

A Szűzanya a fatimai jelenések alkalmával összesen három titkot, jóvendölést bízott a látnokokra, melyek közül az első kettőt Lucia 1941-ben kiadta, amikor a Vatikán két, korábban meghalt látnoktársának a szentté avatási perét folytatta. A harmadik prófécia titokban maradt, és csak 2000-ben hozták nyilvánosságra.

Az első fatimai titok a Pokolról szóló látomást tartalmazta: „A Szűzanya egy hatalmas tűztengert mutatott, ami a föld alatt látszott. Emberi formájú démonok és lelkek voltak alámerülve, mint égő, átlátszó széndarabok, mind megfeketedett vagy bronz színben ragyogott, a tűzvészben lebegtek, majd az égbe emelkedtek a lángok segítségével, amelyek belőlük indultak füstfelhőket okádva, majd körülvevé minket súlytalanul, fájdalmas és kétségbeesett sikolyok és nyögések közepette visszahulltak. Nagyon megrémültünk, reszkettünk a félelemtől. A démonokat meg lehetett különböztetni, ijesztő és visszataszító hasonlóságukról a félelmetes és ismeretlen állatokhoz, mind fekete és átlátszó. A látomás hosszúnak tűnt, de pillanatnyi volt. Hogyan hálálhatnánk meg szeretett mennyei Anyánknak, aki első Megjelenésének útmutatása-

ival felkészített minket a Mennybe utazásra. Úgy gondolom, máskülönben meghaltunk volna a félelemtől és rettegéstől.”

A második titok az az állítás, hogy az I. világháború befejeződik és megjósolja a II. vi-

lágháború eljöveteletét, ha Istent továbbra is megsértjük. A második rész kéri Oroszország felajánlását a Tiszta Szívnek:

„Láttad a Poklot, ahová a szegény, bűnösök lelkei kerülnek. Isten meg akarja alapítani a földön Szepplőtelen Szívem tiszteletét, hogy megmentse őket. Ha megteszik, amit nektek mondok, sok lélek meg fog megmenekülni és béke lesz. A háború a végéhez közeledik, de ha az emberek nem hagyják abba Isten megbántását, egy rosszabb fog kitörni XI. Pius pápa méltósága alatt. Ha egy éjjel ismeretlen fényt láttok majd, tudjátok, hogy ez az a nagy jel Istentől, hogy közeledik a világ megbüntetése a sok gonoszságáért, háborúval, éhínséggel, az Egyház és a Szentatya üldözésével. Ennek megakadályozására jönni fogok és kérni fogom Oroszország felajánlását Szeplőtelen Szívemnek és az elsőszombati engesztelő szentáldozást. Ha kérésemet teljesítik, Oroszország meg fog tértünni, és béke lesz; ha nem, elterjeszti tévtanait a világban, háborúkat és az Egyház üldözését okozva. A jókat fel fogják áldozni; a Szentatya sokat fog szenvedni; nemzetek fognak elpusztulni. Végül Szeplőtelen Szívem győzedelmeskedni fog. A Szentatya felajánlja nekem Oroszországot, s az megtér, és a béke időszaka fog újra a világra köszönteni.”

XI. Piusz pápa és utóda, XII. Piusz pápa is foglalkozott a fatimai jelenésekkel. XII. Piusz pápát épp 1917. május 13-án, az első fatimai jelenés napján szentelték püspökké, emiatt intenzívebb volt az érdeklődése.

1942. december 8-án a Szűz kérésére XII. Piusz pápa felajánlotta Oroszországot Mária Szeplőtelen Szívének.

FERENCES OLDAL

A „Részecske” napja, az „Egész” ünnepe

Az itáliai Umbria a kora középkori keresztény megújulás bölcsője. Itt, Nursiában indult Szent Benedek közössége, amely imádsággal és munkával szentelte meg e földet és annak népét. Szorgos kétkezi munkával teremteték meg a mindennapit, s hogy az imádságtól el ne szakadjanak, a monostorok földjein kis kápolnákat emeltek a bencés testvérek, hogy zsolozsmára összegyűlhessenek.

A XIII. század elejére a kétkezi munka számukra a kódexek megírására változott, a kis kápolnákra többé nem volt szükségük, így azok lassan romlásnak indultak.

Ez történt Assisi vidékén is, ahol Szent Damján, Szent István és az Angyalos Boldogasszony tiszteletére emeltek szent hajlékokat.

Szent Ferenc atyánk igencsak elcsodálkozott volna, ha a közösségek egy-egy helyhez kötve éltek volna küldetésüket, mivelhogy „vándorok és jövevények vagyunk e világban”, mégis vágyott arra, hogy a kisebb testvéreket a Szent Szűz anyai pártfogása alá helyezze. Ezért folyamodott alázatosan a Subasio hegyi bencés apáthoz, engedné át nekik az Angyalos Boldogasszony tiszteletére emelt templomocskát, legyen ez a közösség anyja és bölcsője, az imádságos jelenlét jele. A Porciunkula részecskét jelent, annak a kis földdarabnak a neve, ahol ez a szentély épült. Szent Ferenc tulajdonul sosem kívánta bírni, így a mai napig a testvérek egy nagy kosár hallal váltják meg a használat jogát a bencés apáttól, hogy még a gyanú se merüljön fel, hogy ez a „testvérek háza és temploma”.

„Isten szolgálója, Ferenc, termetre alacsony, lélekben alázatos, hivatásában kicsi, egy darabka földet hasított ki magának és övéinek a világból, mivelhogy csak úgy

szolgálhatott Krisztusnak, ha volt valamije a világon. Bizonyára nem isteni rendelés nélkül történt, hogy időtlen idők óta Portiunculának nevezték azt a helyet, mely azok osztályrészéül volt kiszemelve, akik a világból semmit sem akartak magukénak mondani.”

A Szentlélek erejében itt találkoztak és találkoznak káptalankor a testvérek Pünkösöd ünnepén, Szent Ferenc innen indul és küldi misszióba testvéreit, s innen indul az Atya színe elé testvérei imádsága közepett. Szent Ferenc azonban nem elégedett meg ezzel, mindenkinek meg akarta hirdetni, hogy nincs üdvösség máson kívül, mint Jézus Krisztusban és nincs más út hozzá, mint az igaz bűnbánat. Ezért kieszközölte a Pápa úrtól, hogy mindazok, akik igaz és töredelmes szívvel bánják bűneiket és szentül megfogadják életük jobbulását, s mindezt az Angyalos Boldogasszony hajlékának imádságos meglátogatásával erősítik meg, nyerjenek bűneik bocsánatára teljes bűcsút. Ez ma már nem hangzik különösen, ám abban az időben ezt a bűcsút csak Szentföldön lehetett elnyerni. Szent Ferenc azonban látva az ember szomjúságát, segítségünkre sietett. Elénkbe adta a megtérés lehetőségét és alkalmát.

Porciunkula üzenete tehát, hogy mi, „mint vándorok és jövevények”, semmit se tulajdonítsunk magunkénak, csak az Egyedül Igaz Istent, aki töredelmes szívünket kéri. Ezt a töredelmes szívet kérjük az Istentől, s ennek meghirdetését „úton-útfélen”. Ez ferences hivatásunk, Isten megbocsátó szeretetével élni és erről tanúságot tenni, hogy Istenhez vezessük embertestvéreinket.

(Az idézetek Celanói Tamás Szent Ferenc II. életrajzában XII. fejezetéből valók.)

A porciunkulai bűcsú elnyerhető augusztus 1. déltől másnap estig a ferences templomokban, a plébániatemplomokban és a székesegyházakban.

Fr. Kovalcsik Cirill OFM írása nyomán

Augusztus hónap szentje: Assisi Szent Klára

Favarone lovag és Hortulana asszony elsőszülött leánya még kisgyermek volt, amikor a városban összetűzések kezdődtek a nemesség és a polgárok között. Ezekben az összetűzésekben az ellenség, a polgárok soraiban küzdött egy ifjú, aki később olyan meghatározó szerepet játszott Klára életében: a gazdag posztókereskedő fia, Ferenc. Amikor 1210-ben az ifjú hölgyé cseperedett Klára meghalotta Ferencet, amint a dóm mellett prédikált, szavai, melyekkel a megfeszített Krisztus radikális követéséről beszélt, mélyen megindították. Csak éppen az nem volt világos Klára számára, hogy mit tehet. Ekkor Ferenchez fordult tanácsért, aki által Isten hívó szava eljutott hozzá. Ferenc azt tanácsolta neki, hogy Virágvasárnap ünnepi öltözékben menjen a székesegyházba misére. A püspököt értesítették Klára tervéről, ezért, miután megszentelte a pálmaágakat a körmenet előtt, lejött a szentély lépcsőjén, és egy ágat a lépcső aljában álló Klára kezébe adott, jelezvén ezzel, hogy a maga részéről hozzájárul kolostorba vonulásához.

Klára tudta, hogy a családja minden erejével ellenezni fogja kolostorba lépését, ezért a következő éjszaka egy barátnője kíséretében megszökött szülei házából. A Porciunkula nevű Szűzanya-kápolnában Klára letette minden ékességét, és Szent Ferenc kezéből magára öltötte a bűnbánók szürke ruháját, fátylát, és derekára kötötte a bűnbánat kötelét.

A rokonok minden módon, szépszerével és erőszakkal vissza akarták vinni Klárát a városba, de nem tudták eltántorítani szándékától, sőt hamarosan követte őt két húga és megözvegyült édesanyja is.

Ferenc az Assisi melletti San Damiano-kápolna mellett telepítette le őket. Itt alakult meg a ferences apácák első kolostora, melynek Klára haláláig a lelki anyja volt.

Sikerült elérnie, hogy III. Ince pápa megadja nekik a szegénység privilégiumát, ami annyit jelentett, hogy a „szegény úrnóket” senki nem kényszeríthette arra, hogy vagyont

fogadjanak el. Amikor évekkel később a pápa mégis rá akarta beszélni, hogy a tulajdonjogot valahogyan vegye bele a regulába – így akarta megóvni a nővéreket a végső szükségtől –, Klára nagy elszántsággal így válaszolt: „Szentatyám, én soha nem egyezem bele abba, hogy feloldozzál engem Krisztus követése alól!”

Sokat mondó a legenda, mely Ferenc és Klára közös ebédjéről szól. Mikor imádság után asztalhoz telepedtek, Ferenc beszélni kezdett. Oly szépen beszélt Istenről, hogy teljesen megfélekeztek az étkezésről, és valamennyien elragadtatásba estek, a környék lakói pedig úgy látták, hogy a kápolna lángokban áll. Sietve jöttek, hogy oltsák a tüzet, de látták, hogy valamennyien sértetlenek, és elragadtatásban az Úrnál vannak.

1240-ben, amikor II. Frigyes szaracén katonái átvonultak Umbrián, veszedelem fenyegette a kolostort is. Klára anya azonban nem veszítette el bátorságát: imádkozott, majd betegágyát a kolostor kapujához vitette, és megkérte a kolostor papját, hogy hozza ki az Oltáriszentséget a támadók ellen. A szaracénok pedig, akik már fenn voltak a falakon, ebben a pillanatban rémülten meghátráltak.

Röviddel a halála előtt igen heves fájdalmai ellenére ő vigasztalta síró nővéreit. Majd így szólt magához: „Most indulj bátran, hiszen jó vezetőd van!” És az egyik nővér a könnyein keresztül látta, hogy odalép az ágyhoz egy ragyogó női alak, kíséretével együtt, átöleli Klárát, s az egyik kísérője ékes köpenyt borít a vállára.

Ünnepe augusztus 11-én van.

Istenünk, ki Szent Klárát irgalmasan megtanítottad a szegénység szeretetére, kériünk, az ő közbenjárására engedd, hogy a szegénység szellemében követhessük Krisztust, és így eljuthassunk szent színed látására!

Forrás: Ferences zsolozsma

A LITURGIA KINCSESHÁZÁBÓL

A templom misztériuma

13. Szolgálattevők a szentélyben

A szentély elsősorban a papság helye, mert a püspök és a pap részeseül sajátos módon az egyetlen és örök Főpapnak, Krisztusnak szolgálatából az egész szent nép javára. A pap nemcsak annak a királyi papságnak részese, amely minden megkeresztelt hívó osztályrésze, hanem az örök szentély Főpapjának, az ég és a föld, Isten és ember között egyedül közvetítő Pontifexnek szentségi jele, élő ikonja, a földi szentély pedig a mennyeknek a képe, ahol Jézus Krisztus ül az Atya jobbján. A pap a Krisztustól kapott lelki hatalom birtokosaként a hívekért, az Egyház közösségéért teljesít szolgálatot a szentélyben. Vele együtt itt vannak az oltár körül szolgálók: a ministránsok és távolabb a szkóla tagjai. Ők Isten népét képviselik, amikor általános papságukban gyökerező, egyszersmind kiemelt szolgálatot végeznek.

Ma már nem tilos, hogy a ministránsok és felolvasók szolgálatában lányok is részt kapjanak. Pedagógiai szempontból azonban szerencsésebb, ha a lányok inkább a kórus tagjaiként az éneket vezetik, illetve áldozáskor az eucharisztikus mécseseket tartják, jelképezve ezzel az okos szüzeket, akik kezükben égő mécsessel várják a menyegzőre érkező Vőlegényt, Krisztust, az oltár körüli szolgálatokat pedig fiúk végzik. Szent életű papok sokasága vallja, hogy ministrálás közben ébredt rá, hogy az Úristen papnak hívja, de az igazi, Szent József-i lelkületű családapák java része is az egykori buzgó ministránsok közül kerül ki.

Itt is látnunk kell, hogy nem nőelleneségről, a férfijogú társadalom valamiféle csökevényéről van szó, hanem Istentől adott feladatokról és hivatásokról. Kezdetől fogva a férfi dolga a szentély őrzése és szolgálata, míg a nő mint anya maga az élet szentélye! Sőt amióta Isten angyala meglátogatta Názáretben a Szent Szület,

és tudtára adta, hogy Isten egyszülött Fiát fogja méhében hordozni, kimondhatjuk, hogy az anyaméh Isten utolsó és legkiváltságosabb szentélye lett a földön. Ezért a nő hivatása, a testi-lelki anyaság legalábbis egyenrangú a papi hivatással, amely viszont a férfiak osztályrésze. Fontoljuk meg még egyszer azt is, hogy az Egyház anya, s nemcsak azért, mert öléből a keresztség szentségében mindig új nemzedék születik, hanem mert méhében, a szentélyben hordozza Jézust. Ennek a misztériumnak részese és Máriához hasonul minden anya, aki magzatát kilenc hónapon át méhében hordozza és megszüli, minden szerzetesnő és gyermektelen asszony, aki lelki anyaként a rábízottakban Krisztust szolgálja és érte szenved, s minden pap, aki a konszekráció által újból és újból a világnak adja a szentségi Krisztust.

A kórus tagjai ma már általában nem fölszentelt papok, hanem hívek: gyerekek és felnőttek, férfiak és nők. Szerepük nem mellékes, mert az ének a szent liturgia szerves része, nem pedig díszítőelem csupán. A 19. század második felében elterjedt, nagy létszámú vegyeskarokra írt kórusművek jó része azonban nem közvetlenül liturgikus funkciójú, úgyhogy a II. vatikáni zsinat után ismét nagy feladat vár a szkólákra, különösen a mise változó részeinek megszólaltatásában. Jó lenne, ha mind több templomban visszakerülnének eredeti helyükre, az oltár közelébe, s ott magas színvonalon énekelnék az Egyház legdrágább zenei kincsét, a gregoriánt. Az antifonális énekekkel és a zsoltározással a hívek közösségét is újra megtaníthatnák a gregorián éneklésére, fehér ruhájuk, szép énekük által szimbolizálnák azt a Jelenések könyvében feltűnő megszámlálhatatlan sereget, amely a Trónon Ülő, a Bárány és a Hét Láng, a Szentháromság egy Isten dicsőségét énekli, és soraiba vár bennünket is.

Fr. Barsi Balázs OFM: A templom az időben és az örökkévalóságban c. tanulmánya nyomán

(NEM CSAK) FIATALOKNAK

A Család Éve alkalmából ebben a rovatunkban Balázs atya *Názáret iskolája* című könyvének új kiadásából közlünk részleteket.

Az egyszerűség útja

Boldog John Henry Newmantól már bíboros korában megkérdezték, hogy miben áll az életszentség. Ezt felelte: „Ne maradj ágyban, amikor elérkezett a felkelés ideje, és pontosan feküdj le. Végezd el a kötelező imáidat, élj Isten jelenlétében egész nap, dolgozz, egyél, igyál, és légy vidám, s akkor eléred az életszentséget.”

Ilyen egyszerű volna? Igen, ilyen egyszerű. Nagyzolás az az aggodás, hogy mi lesz velem, mit kell tennem, hogyan állom meg a helyemet az eljövendő időkben; ez nem Názáret, nem Jézus, Mária és József lelkiisége. Csak egy nap az élet: az ébredéstől az elalvásig. A mai napon kell felismerni az Úr látogatását, nem a múltba révedve és nem a jövőt kémelve. És a mai napon kell megtenni a jót, a mai napon kell szakítani a bűnnel. Ne azt mondd: most még nem érzem magam elég erősnek, de holnap majd megteszem ezt vagy azt a jót, mert abból semmi sem lesz. Ne azt mondd: ma még utoljára elkövetem ezt vagy azt a rosszat, de holnaptól megjavulok, mert abból semmi sem lesz. Inkább ezt mondd: lehet, hogy holnap gyenge leszek, és engedek a kísértésnek, de ma nem! Lehet, hogy holnap nem fogom tudni megtenni a jót, de ma megteszem! Názáret szelleme nagyon egyszerű: mindig csak egy napig kell szentül élni. Az Úr Jézus ezt meg is fogalmazza, amikor így szól: „Elég a mának a maga baja, a holnap majd gondoskodik magáról.” (Mt 6,34)

Szentül élni pedig annyit tesz, hogy az egy szükségeset keressük, arra koncentrálnunk a sok tennivaló között (vö. Lk 10,42). Egyetlen teendőnk éppen ezért nem más, mint megtalálni az abszolút középpontot, amely köré rendeződve mindaz, ami komplikált és összezilált, kitisztul és leegyszerűsödik. Van egy sejtésem: csak az

emberben és az ember által lehet a létezés kozmoszá, rendezett világgá. „Tudjuk, hogy az egész természet velünk együtt sóhajtozik és vajúdik mindmáig.” (Róm 8,22) Önmagában a világ szellemileg nem rendezett, egyedül Krisztusban és az ő képére alkotott, illetve az élete folyamán egészen az ő képmására alakult emberben nyeri el végső értelmét és beteljesedését.

A krisztusi ember legfőbb jellemzője, hogy belsőleg szegénnyé és egyszerűvé vált. Ha egyszer megértettük, mi az Isten akarata, és elköteleztük magunkat az ő követésének útján, akkor együgyűek leszünk a szó szoros értelmében: egyetlen ügyünk lesz, Isten országa és annak igazsága, vagyis csak arra ügyelünk, hogy mindenkor úgy próbáljunk szeretni, ahogyan Jézus szeret. Ezáltal életünk egészen leegyszerűsödik és vele imádságunk is, hiszen a keresztény élet és imádság a mélyben, ahol minden bálványt elvetve egyedül az Úristent ismerjük el Istennek, egy és ugyanaz.

Aki viszont az egy szükségeset nem jól ragadja meg, az megőrül vagy körülötte örülnek meg. Mindenáron meg akar valósítani valamit, egy eszményre, talán épp egy vallásos eszményre teszi fel az életét, sikereket ér el, mégis tévúton jár. A folytonos siker több szempontból is igen nyugtalanító jelenség lehet. Nem az élet öröme ellen beszélek, hanem a felületesség mérgezése ellen, mely eltakarja szemünk elől a lényegét, az Istennel való személyes és bensőséges kapcsolatot. Legnagyobb eséllyel éppen kudarcaink nyitják fel a szemünket a lényegre, hogy „életünk el van rejtve Krisztussal az Istenben” (vö. Kol 3,3). Akit Isten mintegy gyertyatartóra helyezett, annak ott kell állnia, de magunk ne törekedjünk arra, hogy feltűnjünk. Szeressük a vidéki magányt, a csöndet, az eseménytelen napok hosszú sorát, amelyekben megtapasztalhatjuk Isten irántunk való gyöngéd szeretetét.

(folytatjuk)

„GYARAPODJATOK HITBEN ÉS TUDÁSBAN”

Balázs atya válaszó

Kérdés:

Mi a jelentősége a kérő imának, amikor Isten úgylis mindentudó, mindenható és jóságos, s pontosan tudja, mire van szükségem, mi szolgálja az üdvösségemet és mi nem?

Balázs atya válasza:

A kérő imádságban nem Istent „vesszük rá”, hogy jó legyen hozzánk és másokhoz, hanem az ő örök jóságának nyitok ajtót a magam és mások számára. Az Úr Jézus maga mondja: „Kérjétek és adatik nektek.” Illetve: „Bármit kértek az én nevemben, megadatik nektek.”

De meg kell tanulni kérni.

A „bármi” nem azt jelenti, hogy ami csak az eszünkbe jut. Akárhogyan kérjük, Isten semmi olyant nem ad, nem is tudna adni, ami az örök boldogságunkat akadályozza, ami az üdvösségünkre káros lenne. Nem két ember áll egymással szemben, hanem a teremtmény kér a Teremtőtől, aki előre látja a sorsát, a halál és a feltámadás utáni életét. Az ember azonban semmit nem lát előre.

Ezért nem pusztán emberi bizalomnak, hanem a Teremtőbe vetett bizalomnak kell áthatnia a kérést! Ha Isten nem is hallgatott meg – látszólag -, akkor is le kell borulnod és meg kell köszönnöd, mert valójában meghallgatott, csak még nem tudod, hogyan. Bizonyosnak kell lenned egy másfajta adományban: abban, hogy mégiscsak meghallgatott, de nem úgy, ahogyan te elgondoltad. Akkor hiteles a kérő ember magatartása, ha a „nem-meghallgatást” is el tudja fogadni, mint Isten szeretetteljes ajándékát.

Amikor a karonülő gyerek kapkod az éles kés után, és hisztizik, hogy add oda neki, akkor magadhoz öleled, de nem kapja meg, amit kér. Nem kell „belebolondulni” abba,

ha a dolgok másként alakulnak, ha például szétszakad egy jegyesség. „Istenem, úgy látszik, mást akartál.” Fáj, nem értem, de megköszönöm, mert tudom, hogy nincsen olyan kérés, amit az Isten ne hallgatna meg. Kérem, hogy gyógyuljon meg a beteg. Ha nem gyógyul meg, akkor talán a kérésem segített neki, hogy üdvözüljön. Meghal majd, de ott lesz a szentek között, vagy talán kap egy sugallatot, és a halála előtt bűnbánatot tart.

Soha ne felejtjük, hogy Isten nem tud rosszat tenni. Amit kérünk, néha nem adja meg – de ad másvalamit, sokszor többet helyette. Ez Isten előrelátó jósága.

Ugyanakkor számolni kell a csodával is. Egy embertől hiába kérem, nem tud csodát tenni. Istentől csodát is szabad kérni – de mindig azzal az előre elfogadással, hogy „legyen meg a Te akaratod”.

A kérő ima legmélyebb értelme, hogy a kérő ember egész életét és az egész történelmet belehelyezi az Istennel való kapcsolatba. Eleve ez a kézenfekvő emberi hozzáállás, hiszen minden ember személyes kapcsolatban él. Tehát akkor viselkedik igazán emberként, ha életét az Istennel való személyes kapcsolatban éli - vagyis állandóan kér és megköszön. Egyetlen imameghallgatás fényt vet minden kérő imádságra: az, amikor a názáreti Jézus kiáltott az Istenhez a kereszten. Az Atya meghallgatta őt, és harmadnapra dicsőségesen föltámasztotta. Ebbe az imádságba van belehelyezve az emberi történelem, az egész életünk, hiszen Krisztusban az Atya a mi testünket támasztotta fel. Tehát Isten – szent Fia által – minden ember kiáltását meghallgatta. Nekünk ennek tudatában kell élnünk az életünket, szemlélünk összes kérésünket, meghallgatott és úgynevezett meg nem hallgatott imádságainkat, a kisebb-nagyobb csodákat, amelyeket életünk során mindannyian megéltünk.